

ENVER
AYSEVER

Dostlar Kitabı

Kendi Patikanda Yürümek

Enver Aysever, 1971 İstanbul doğumlu. Bu şehre sevdalı! 1992’de Tiyatro Çisenti’yi kurdu. TV8’de “Lacivert” adlı kitap programını hazırladı, sundu. Aynı dönem NTV radyoda “Kurşun Kalem” adlı edebiyat programını yaptı. Haberaktif adlı haber programında, “Yazın Aktif” bölümünü hazırladı. Sky Türk televizyonunda “Aykırı Sorular”, “Ayrıntılar”, “Zamana Karşı”, “Sokağın Sesi” adlı programları hazırladı ve sundu. CNN Türk’te “Dört Bir Taraf” ve “Aykırı Sorular” programını hazırladı. Bu yapımla pek çok üniversite, meslek örgütü ve çeşitli kurumlardan yılın televizyon gazetecisi/programcısı ödülleri kazandı. Halk TV’de “Vaziyet-i Umumi” adlı programı hazırladı, sundu. Tüm bu kanallardan, farklı siyasal gerekçelerle kovuldu.

Sıkça kovulduğu için önlem olarak “Aykırı Kumpanya” adlı ekibi kurdu. “Tavan Arası Sohbetleri”, “Memleketim Nâzım Hikmet” ve “Mırıldandıklarım/Haykırdıklarım” adlı gösterileri yazdı ve anlatıcı olarak görev aldı. Değerli bestecilerle çalıştı, şarkı sözleri yazdı. *Varlık*, *Gösteri* gibi dergilerde yazılar yayınladı. *Finansal Forum* ve *Cumhuriyet* pazar eki ve *BirGün* gazetesinde köşe yazarlığı yaptı. “Aykırı Akademi” adlı sitenin yayın kurulunda, “Aydınlanma Hareketi” çağrı ekibinde yer alan Aysever, yürütme kurulu üyeliğini sürdürmektedir. RS fm’de “Oyuna Devam” adlı programı hazırlayıp sundu.

Renkler Cumhuriyeti /Çocuk Oyunları 1 adlı kitapla yazarlık yaşamına başladı. Öykülerini topladığı *Geç Kalmış Romantik*’in ardından *Bir An Bin Parça* adlı romanıyla Yunus Nadi Ödülü’nü kazanan yazar, sonrasında *Yazgıcılar*, *Bu Roman O Kız Okusun Diye Yazıldı*, *Gece Bekçisinin Rüyası* adlı romanları yayımlandı. *Yaralısın Türkiye*, *Ayrıntıdaki Şeytan*, *Nasıl Yazar Olunur*, *Edebiyat Ölmelidir*, *Bir Senti Kendince Anlatmak /Ataköy*, *Kişisel Direniş Kitabı*, *Nisan’a Mektuplar*, *Aykırı Sorular*, *Yazmak Güzel Şey Be Kardeşim*, *Bize Sağanak Aşk Lazım*, *Elli Yaşa Buruk Günce* adlı şiir, deneme, anı, mektup kitaplarını, Orhan Gökdemir’le birlikte de *Cumhuriyet’in İlk /Son Yüzyılı* adlı kitabı yayımladı.

Halen Halk TV’de “Ayrıntılar” adlı programı hazırlayıp sunmaktadır ve “Nereden Nereye” adlı gösteriyi Grup Gündoğarken’le birlikte sahnelenmektedir.

Evli ve Nisan adlı bir çocuğun babasıdır. En çok bu sıfatından hoşlanır.

Dostlar Kitabı
Kendi Patikanda Yürümek

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Bu Roman O Kız Okusun Diye Yazıldı
Kişisel Direniş Kitabı
Bir An Bin Parça
Yazgıcılar
Yaralısın Türkiye
Aykırı Sorular
Yazmak Güzel Şey Be Kardeşim
Gece Bekçisinin Rüyası
Tepeden Tırnağa İsyân Nâzım Hikmet

DOSTLAR KİTABI

Kendi Patikanda Yürümeđ

Yazan: Enver Aysever

Editör: Neclâ Feroğlu

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2019 / ISBN 978-605-09-6793-7

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Dostlar Kitabı

Kendi Patikanda Yürümek

Enver Aysever

Güzel dostları olsun dilediğim
canım Nisan'ıma...

Teşekkür

Bu kitabın okunma aşamasında büyük emeği geçen editörüm Neclâ Feroğlu'na teşekkür ederim.

Birlikte yürüme cesaretidir dostluk, bir başına kalacağını
sanırsın, oysa ikisindir!

Dostluklar rastlantısal gelişmiyor.
Onca insanla birlikte yola çıktım, ilerledim, ayrıldıklarım
oldu. Ama kişiliğime imza koyanlar ayrı renktir.
Üzerine titrerim onların. Yaşımın ileri olması,
deneyimlerim, okuryazarlığım elbette bakışımı belirler.
Ancak, öyle kimseler olur ki, takındıkları tutumla
heykelinize biçim verirken, en değerli izi bırakırlar.

Pencereye iliřtirilen bordo kazaklı fotoğraf

Anneannelerin büyüttüęü çocuklar ülkesi
diye bir yer olsa...

Eski evlerde sandık odaları vardı. Belki o geleneği sürdürenlere hâlâ rastlanır. Anlamsız bulurdum gerçi yaşamı sandığa gömmeyi, gün yüzü görmeyen eşyayı sonsuza dek saklama arzusunu. Geçen gün elime aile albümünü alınca, nedense, tuhaf biçimde sandık odasının kapısını aralar gibi hissettim kendimi. İçinden tozlanmış, yıpranmış, belki böceklerce tırtıklanmış fotoğraflar çıkacaktı; garip bir tedirginlik, unutulmuş heyecan hissettim. Akşamüstüydü, gün tamamen yüzünü karartmamış haldeydi; boğazım düğüm düğüm oldu. Sevdiklerimizin ölümlü olmasına alışmak güçtür. Anneannemin ellerine baktım. Gençlik ellerine önce, ardından yaşlılık nedeniyle kırışan, çillenen ellerine... Yaşarken dikkat etmediğim ayrıntılar gördüm. Sonra başımı kaldırıp tam karşımda duran, holdeki soluk boy aynasına ilerledim, bu kez kendime baktım uzunca, şaşırarak. Anneannem ve ben böylesi bir buluşmayı hesap edemezdik elbet. Arada kapanması mümkün olmayan uzun yıllar vardı. O hep yaşlı, ben hep çocuk kalacaktım. Öyle de oldu.

Bellek yanıltıcıdır, imgeler, görüntüler karışır birbirine. Anımsamak büyük oranda kurgu yapmaktır. Akla düşen görüntülerden, geçen zamanda ne birikmişse, üzerine ne eklenmişse yepyeni öykü kurulur. Şehrin yeni kurulan semtlerinden birinin bahçesi geldi gözümün önüne. Me-

mur ailesi evi, balkonda fasulye ayıklayan yaşlı kadın, bir gözü torununda; yeni dikilen ağaçlar arasından geçen çocuklar. Kıvrıkcık saçlı olanı benim. Kaç kişiyiz, tam seçemiyorum. İkisi kapıcı katında yaşıyor, ben ikinci kata çıkarırken merdivenden, onlar aşağı iniyor. Çocuk bilir mi “kimin yeri neresidir?”, bunu uydurur işte bellek. Oysa sadece top peşinde koştuğuktan sonra, bir an önce kana kana su içme telaşındadır herkes. Dönüp bakarsın düne, sahi dün var mıdır, zaman biriciktir öne alınamaz, ertelenemez ve anımsamak da bugüne dahildir.

Albümün ilk sayfasında üç tane benden fotoğraf var. Biri, koca bir leğen içinde, can çekişir halde, henüz doğmuş bir bebeğin mutsuz yüzünün yansıdığı fotoğraf. Eller arasından kurtulmak ister gibi. O bebek benim, ben! Garip, insan bebek olduğunu bilemez, anımsayamaz da. Daha öte bir yabancılık ne mümkün! Eller kimin peki? Bir zaman annem anlatmıştı sanki... Biri annem, öteki anneannem, biri teyzem, diğeri annemin teyzesi. Öyleydi sanırım. O esnada ne düşünmekte acaba? Kişi bu türden eylemleri can havliyle yapar sanki, güdüdür bu. Bebek temizlenir paklanır, tertemiz giydirilir, mis gibi kokarak yerleşir küçük yatağına ve sergilenir. Evet doğru sözcük, “sergilenmek”tir. Artık ziyaretçi kabulü mümkün...

Diğer fotoğrafta büyümüşüm, ilk yaşıma girmiş olmalıyım, karyolaya tutunup ayağa kalkmışım, boşluklu dişler arasından yayılan sevimli bir gülüş içimi ısıtıyor. Bunu da anımsamam mümkün değil. Ama biliyorum işte. İnsan yaşantısı söylencedir. Ya bu fotoğrafa ara sıra baktığım için o anı anımsadığımı sanıyorum, derin bir yanılısama içerisindeyim ya da o kadar çok söz etti ki çevremdekiler bu gördüğüm sevimli bebekten, ben de o zamana tanışım sanınsındayım. Anılar nasıl oluşur, salt yaşadıklarımızdan mı? Fotoğraflara bakarız, şahitlerden tanıklıkları dinleriz,

farklı ağızlardan neredeyse inatlaşan farklı öyküler arasından seçer, işimize geleni alırız ve belki en sonunda da kendi deneyimimizi ekleriz. Ama nasıl? Söylenceye en uygun olan biçimde tamamlamaktır akla yatkın olan.

Son fotoğrafta belli ki yaşama katılmış haldeyim. O yıllara ait bir Renault marka, koyu yeşil arabanın içinde, arka pencereden dışarı taşmışım; saçlar uzunca ve tüm kareyi dolduran kakhaha görünüyor. O günü anımsıyorum net. Hafta başından annemle babamın bankacı arkadaşlarıyla anlaşmış, sabah erken saatte, iki araba pikniğe gidilecek. Hafta sonu cumartesi sabahı, yola koyulmadan önce çekilmiş. Araçta yalnızım, evden piknik sepetleri taşıyor sanırım, arka arabada diğer aileler var. Dört aile iki araca bölündük, çocuklar da öyle. Arkalı ön-lü, lunaparkta araç kullanır gibi, yer yer birbirimizi geçerek varmıştık Kilyos'a. Öyle miydi, yoksa Şile miydi? Deniz kenarı mıydı, ormanlık bir yer miydi? Top oynamıştık sanırım... Yoksa, saklambaç mıydı en çok eğlendiğimiz. Ben kaybolmuştum, korkmuştum hani... O Marmara Adası'nda mıydı acaba? Mangal yapmışlardı galiba, yere yaygı serip üstünde ekmek arası bir şeyler mi yemiştik?

Elimde koca fincan kahve iyice soğudu. Zorluyorum belleğimi, belli belirsiz görüntüler arasından geçip bir türlü sonuna varamıyorum tünelin. Varacağım yer neresi bilmiyorum. Anneannemin fotoğrafına doğru çeviriyorum albüm sayfasını. İlk dostumu arıyorum. Dostlukların ömrü var, biliyorum. Bazen ölümle sonuçlanan, çoğu zaman soluk almaya devam etse de iki insan, yolları ayrıldığı için sonlanan. Anneannem ikinci katın penceresine dayımın bordo dik yakalı kazaklı fotoğrafını iliştiirmiş. Bıyıklı dayım. Saçları çoktan dökülmüş. Derin kederle bakıyor yaşlı kadın. Dudağında hep aynı mırıltı, sözcükler kırık dökük. Ben ezberden biliyorum, hâlâ anımsıyorum. Bak bu tert-

miz işte. Anneannemin yüzü, sözleri... İlk dostluk... Dostluk için iki kişi gerekir elbet. Biri anlatır, biri susar bazen... Bazen ikisi de konuşur... En güzeli birlikte susmayı becermektir.

Heykelimize biçim verenler...

Birlikte yürüme cesaretidir
dostluk, bir başına kalacağını
sanırsın oysa ikisindir!

“Dostluklar rastlantısal gelişmiyor.
Onca insanla birlikte yola çıktım,
ilerledim, ayrıldıklarım oldu.
Ama kişiliğime imza koyanlar
ayrı renktir. Üzerine titrerim
onların. Yaşamın ileri olması,
deneyimlerim, okuryazarlığım
elbette bakışımı belirler ancak,
öyle kişiler olur ki, takındıkları
tutumla heykelinize biçim verirken,
en değerli izi bırakırlar.”

tekrarla edilen
KDV'siz
sabit fiyat

₺ 32,5

özge.özge.kaynak

ISBN 978-605-09-6795-7

9 786050 967937

Doğan
Kitap